

Fetva za Horosan

Članak iz magazina Dabiq 10

ALHAYAT MEDIA CENTER

Fetva za Horosan

Ovo pitanje stiglo je do nas iz Vilajeta Horosan i uručeno je plemenitom bratu da odgovori na njega. Mi ga objavljujemo ovdje da se i drugi, do kojih dođe, okoriste.

Pitanje: Kako si moj plemeniti brate? Kako te zdravlje služi? Neka te Allah učvrsti na pravom putu, i neka te On blagoslovi sa uputom, dobrim zdravljem i dubokim ubjeđenjem.

Moj plemeniti brate, nadam se da možeš odgovoriti na pitanje koje mi je postavljeno od uglednog čovjeka iz redova Talibana koji je došao da se raspita o Islamskoj državi i želi da dadne prisegu na vjernost Halifi Ebu Bekru el-Bagdadiju (hafizehullah), ali mu treba odgovor na slijedeće pitanje na koje smo mi nastojali da odgovorimo najbolje što smo mogli.

Pitanje: “Ako je emir (on misli Mulla ‘Umer) još uvijek prisutan, onda bej’ah drugom emiru i drugom halifi nije ispravna, zbog toga što Muslim bilježi od Ebu Se’ida el-Hudrija, neka je Allah zadovoljan s njime, “Ako je prisega data dvojici halifa onda ubijte drugog od dvojice.” A Emir-ul-Mu’minin (on misli Mulla ‘Umer) je nesumnjivo nekada bio predvodnik. Ali ako mi sada pretpostavimo da je on ubijen, zar nije uslov da to bude potvrđeno zasigurno, tako da ljudi saznaju za određivanje novog imama (on misli Šejh Ebu Bekr

el-Bagdadi) i na taj način ispune njihovu dužnost. Ako mi pretpostavimo da je emir (on misli Mulla ‘Umer) još uvijek prisutan, onda će određivanje drugog imama (on misli Šejh Ebu Bekr el-Bagdadi) biti upitno. Za ovo je nužno pronaći riješenje.”

Moj plemeniti brate, od tebe tražim odgovor što je prije moguće. Neka te Allah nagradi dobrim u ime Islama i džihada.

Odgovor: Sva slava i hvala pripada Allahu koji je stvorio univerzum, a potom ga skladno i mudro uredio. Neka su mir i salavat na časne poslanike – koji su narode vodili prema jasnoj istini. A neka su mir i salavat posebno na našeg plemenitog poslanika kojeg je Allah poslao kao milost svemu stvorenom, da se oni uzdignu duhovno i poboljšaju njihovo stanje na ovom i na onom svijetu. A zatim:

Treba da znaš - da Allah podari nama i vama razumijevanje govora od Allaha i Njegova poslanika - da je glavni šerijatski imamet za čovjeka koji za to ispunjava uslove i kvalifikacije spomenut u šerijatskim tekstovima i govoru učenjaka. Imam

može biti glavni za sve muslimane, i on se naziva glavni imam ili halifa. Ovaj vođa, radi njegovog položaja i prirode njegovog imameta, ima glavni uticaj; pokornost njemu je obaveza svih muslimana. Ova vrsta imameta je norma prema kojoj je obaveza čitavog ummeta da odredi halifu ispunjena i sa njim je obveza ustanovljena. Ovo je namjera svih ajeta i hadisa koji naređuju i upućuju na određivanje imama i halife, kao hadis, “A onda će biti halifa prema poslaničkoj metodologiji,” i hadis koji prenosi Huzejfe, neka je Allah zadovoljan s njime, “Drži se džemata muslimana i njihovog imama,” i hadis ““Ako je bej’a data dvojici halifa onda ubijte drugog od dvojice,” i drugi tekstovi koji su o pravilima vezanim za glavnog imama ili halifu koji zaslužuje ovaj opis nakon što je ispunio uslove i kvalifikacije za to, kao u slučaju hilafata četvorice pravedno upućenih halifa, kao i Hasana ibn Ali ibn ebi Taliba, Muavije ibn Sufjana, Abdullaha ibn Zubejra , neka je Allah zadovoljan s njima, i halife Omera ibn Abdulaziza , Allah mu se smilovao, i drugih (halifa od Umejevića i Abasovića).

A može biti slučaj da je imam ili emir isključivo za neku oblast ili zemlju, onda će on biti teritorijalni vođa čija vlast ne prelazi njegovu teritoriju, kao što historičari spominju kada je halifa toga vremena Muavija ibn Jezid umro 64 h.g., da su ljudi u Damasku odredili za vođu Dahak ibn Kajsa da brine o njihovim poslovima sve do davanja prisege glavnom imamu. Ovakva vrsta rukovodstva nije dozvoljena osim u slučaju nužde i kada je glavni imam raspušten. Ovo je urađeno da se popuni politička i šerijatska praznina i da se uspostavi što je više moguće od šerijatskih zakona. Mnogi učenjaci (o.p. iz oblasti) šerijatske vladavine spomenuli su takva određivanja u takvim situacijama, kao što je Džuvejni u njegovoj pohvaljenoj knjizi “Gijas el-Umam,” u kojoj on kaže, “Svrha imameta je poboljšanje stanja šire javnosti, vođenje poslova i čuvanje granica.”

Zbog toga, ako je određivanje jednog imama čije se naredbe izvršavaju moguće, onda nema sumnje da je ovo najbolje u skladu sa zahtjevima vlasti. Ako ovo nije moguće, nije ispravno ostaviti i zanemariti ljude do kojih imamova vlast nestiže, jer onda neće biti vođe da ih okupi niti bilo kakvog zastrašivanja da ih odvraća od zla. Tako da oni moraju odrediti

vezire kojima se obraćaju za rukovodstvo. Ako ostanu bez vođe, oni će nestati, ovo je očigledno i ne može se spriječiti.

A da nije ranije odsutnosti halife, ne bi bilo šerijatskog opravdanja da ova teritorijalna rukovodstva ili male grupe budu formirane i da još postoje. Prema tome, obaveza je odrediti jednog imama i halifu za Ummet koji će vladati ljudima u skladu sa Allahovom vjerom i obezbjediti da oni slijede šerijatske zakone. Ovo je radi toga što je halifa sličan slučaju vode za abdest, koja je norma, a ova teritorijalna rukovodstva su kao tejemun, koji je dozvoljena alternativa kada je nužda. A kada je norma dostupna, alternativa je neprihvatljiva. Zbog toga, kada je halifa određen, sve druge prisege na vjernost i rukovodstvo izvan toga bivaju nevažeće. Radi toga Džuvejni kaže nakon njegove izjave iznad, “Ako su prepreke uklonjene i imam može nadzirati ove ljude, vođa i njegovi potčinjeni moraju biti poslušni imamu i dobrovoljno mu se pokoriti. Imam treba da prihvati njihova opravdanja i upravlja njihovim poslovima. Ako on odluči da odobri onoga koga su oni izabrali, on to može učiniti. A ako on vidi da je bolje da ga zamijeni, onda njegovo mišljenje treba slijediti i oni moraju prihvatiti njegovu odluku.”

Ako se ovo razumije i razlika između ovih stvarnosti postane očigledna, odgovor na postavljeno pitanje postane jasan kroz pravedan i tačan opis imameta šejha Ebu Bekra el-Husejnija el-Bagdadija i rukovodstva Mulla ‘Omera, pošto čovjek ne može odlučiti o ovome sve dok (mu) čitava stvar ne bude jasna. Prema tome, deklaracije, izjave, ponašanja i priroda Mulla ‘Omerovog rukovođenja pokazuju bez sumnje da je to nacionalističko, teritorijalno rukovodstvo koje neispunjava značenje glavnog imameta u pogledu pravila, odgovornosti i obaveza. Ako Mulla ‘Omer u jednoj od njegovih izjava kaže, “Emirat Afganistana vjeruje u uspostavljanje bilateralnih i pozitivnih odnosa sa susjednim zemljama unutar okvira obostranog poštivanja... Mi uvjeravamo sve susjedne zemlje da baš kao što Emirat neće dozvoliti nikome da se miješa u njegove poslove, on se neće miješati u poslove drugih” (Čestitka povodom Kurban Bajrama 1430 h.g.), onda ovo vrlo jasno pokazuje da čovjek nema namjeru da uspostavi glavni šerijatski hilafet čija vlast utiče na čitav svijet i koji nastoji da spasi islamski svijet od nevjerničkih

i otpadničkih vlada. Umjesto toga, on kroz njegov pokret namjerava da uspostavi nacionalističku državu unutar njenih granica. Ovo je postalo više jasno u drugoj izjavi gdje je on govorio o budućnosti njegove zemlje i rekao da će ona biti "čisto islamske i afganistanske prirode" i rekao da će uživati "nacionalističko šerijatsko uređenje ... i očuvati nacionalno jedinstvo zemlje" (Čestitka povodom Kurban Bajrama 1433 h.g.). Sve ovo potvrđuje da je ova država stvorena da vlada samo sa Afganistanom i da uvažava međunarodne norme tako što se neće miješati u bilo kakav spor među susjednim zemljama. A ovo se suprotstavlja svrhi glavnog imameta, koji nastoji da ujedini redove svih muslimana širom svijeta i brine o svim njihovim nastojanjima da ujedine redove muslimana širom čitavog svijeta i zabrinut je sa svim njihovim poslovima i stvarima, i direktno učestvuje u njihovom poboljšanju i popravljanju prema poslaničkoj metodologiji i obznanjuje da to radi. I pored činjenice da su sve ove izjave i deklaracije u kontradikciji sa šerijatskim principima koji naređuju borbu protiv nevjernika gdje god se oni pronađu, pokazivanje neprijateljstva prema svima njima, i da im se nepriklanja koristeći se prepređenim izjavama ili onim čije riječi nose lažna značenja zasnovana na modernim političkim shvatanjima današnjice. I ako vjera muslimana kao pojedinca nije uspravna - čak i ako on obožava samo Allaha, a ostavi mnogoboštvo - sve dok on nepokaže neprijateljstvo prema mnogobošcima i

i proglasi njegovo neprijateljstvo i mržnju prema njima, kako može biti dozvoljeno da grupa koja ima snagu i uticaj postane nemoćna u praktikovanju ovog velikog običaja barem u njenim političkim porukama?!¹

S druge strane je Islamska država (Allah je uzdigao) i njena javna obznana uspostavljanja Hilafeta i određivanja Halife muslimana, širenje njenog uticaja na zapadne oblasti blagoslovljene zemlje i jezgra islamskog svijeta, slanje njenih vođa i upravnika u druge zemlje i oblasti, davanje prisege na vjernost od mnogih grupa njoj, i njena obznana neprijateljstva prema svjetskom poretku i džihada protiv toga gdje god je to moguće, i njenog kontrolisanja mnogih značajnih oblasti, sve ovo i druge stvari su od jasnih stvari koje pokazuju stvarnost ovog blagoslovljenog Hilafeta i da je on u skladu i slijedi svrhe i metode Šerijata u vezi glavnog imameta.

Mnogo važnije, ugovor za davanje prisege na vjernost Imamu Ibrahimu el-Bedriju es-Samaraiju (šejh

¹ Bilješka od urednika: Stvarnost je da su ove stvari mnogo ozbiljnije od Mulla 'Omerovog rukovođenja kao teritorijalong ili ne-Kurejševičkog, ali plemeniti brat je odgovorio na pitanje prema tome kako mu je postavljeno i ukazao na neke stvari "emirata" koje su stigle do njega. Za više informacija pogledaj "Fadihat eš-Šam ve Kesr el-As nam" (Šamsko otkriće i razbijanje idola) od Ebu Mejsare eš-Šamija.

Ebu Bekr el-Bagdadi - hafizehullah) urađen je kao onaj za Hilafet i naziva ga Halifom muslimana, i ova država poziva sve ljude da mu daju prisegu na vjernost prema ovom imenu i opisu. Jasnoća ove stvari mora se uzeti u obzir kada se donosi sud o njenoj zakonitosti, zato što je prisega imamet u najveći od svih ugovora, koja određuje razumijevanje ugovora, jasnoću u vezi njegove stvarnosti, i razumljivost njegovog formulisanja. Ako se ugovor o prodaji i kupovini smatra nevažećim prema mnogim učenjacima, osim sa ponudom, prihvatanjem, i razumijevanjem onoga na čemu se složilo, koliko je to onda mnogo više u slučaju Hilafeta, uzimajući u obzir da su pravila za prisegu na vjernost slična onima o sporazumima o trgovini. Kalkašandi kaže, "Značenje prisegena vjernost je ugovor i obećanje i u stvarnosti je vrlo slično trgovini." (Subh el-A'ša) Ibn el-Asir kaže opisujući razlog zašto se naziva prisega na vjernost, "To je kao da su svi oni zamijenili njihovu iskrenu pokornost i najozbiljnije poslovanje za ono što je druga strana ponudila." (En-Nihaje) A mi znamo da Mulla 'Omer prisegu na vjernost njemu nije nazvao hilafetskom, niti je on radio u skladu sa njenim zahtijevima, umjesto toga, on je putem njegovih izjava jasno dao do znanja da njegovo vodstvo nije hilafet niti glavni imamet, već da ono radije djeluje samo unutar njegovih granica kao što smo pokazali iznad. Pa kako onda neko može reći da je Mulla 'Omer halifa, kada on sam sebe nije definisao kao takvog?

Baš čudno! Kako se odlika halife može oduzeti od čovjeka koji preuzima odgovornost, ispunjava je i nosi njene težine, i dati čovjeku koji se od toga usteže i radi protiv onoga što to zahtijeva?

Isto tako, mi nećemo zaboraviti da spomenemo da čak i ako je Mulla 'Omer nazvao prisegu na vjernost njemu onom koja se daje halifi, ona bi opet bila nevažeća ako uzmemo u obzir konsenzus učenjaka, i zasnovano na jasno definisanim šerijatskim tekstovima o tome da je porijeklo iz plemena Kurejš uslov za zakonitog halifu. Ovo je radi vjerodostojnog hadisa i sloge ashaba po ovom pitanju. A nastranost onih koji su ostavili ovaj konsenzus poput havaridža, mutezila, novotara i nekih kasnijih učenjaka, i podržali halifu koji nije

Kurejšević, treba ostaviti. Poslanik, neka su Allahov mir i spas na njega, kaže, "Ova stvar će ostati među Kurejševićima, čak i ako samo dvojica od njih preostanu." (Buhari i Muslim) I Poslanik, neka su Allahov mir i spas na njega, kaže, "Ova stvar će ostati kod Kurejševića. Niko im se neće u tome suprotstaviti, a da ga Allah neće baciti u vatru džehenemsku, sve dok se oni drže vjere." (Bilježi Buhari) Poslanik, neka su Allahov mir i spas na njega, također kaže, "E'imma (množina od imam) su od Kurejševića." (Bilježi en-Nesa'i)

Poslanikovo ograničavanje imameta na Kurejševiče jeste dokaz da to nije ispravno za onoga koji nije Kurejšević. Jer drugačije nema koristi u spominjanju ovoga. Brojni učenjaci su zabilježili koncenzus o uslovu Kurejševića za imamet. Mavardi kaže, "Sedmi uslov je porijeklo, da imam bude od Kurejševića. Ovo je radi jasnih tekstova i koncenzusa. Mišljenje od Dirara koji je zastranio i dozvolio to svim ljudima, ne može se uzeti, jer kada su ensarije na dan Sekife dale prisegu Sa'd ibn Ubadetu, Ebu Bekr, neka je Allah zadovoljan s njime, im je odgovorio Poslanikovom, neka su Allahov mir i spas na njega, izjavom, 'E'imma su od Kurejševića.' Pa su oni napustili tvrdnju i okrenuli se od ideje o zajedničkom vodstvu, kao što su oni to ranije rekli, 'Emir od nas i emir od vas.' Oni su se pokorili njegovoj predaji, prihvatili njenu istinu, i bili su zadovoljni sa njegovom izjavom, "Mi smo vođe, a vi ste ministri."

Poslanik, neka su Allahov mir i spas na njega, kaže, "Dajte prednost Kurejševićima, a nemojte davati prednost drugim nad njima." Sa ovim prihvaćenim tekstom nema mjesta sumnji za pobijanje uslova. Niti ima mjesta da se neko tome suprotstavi." (El-Ahkam es-Sultaniya)

Ibn Hazm ed-Dahiri ovo puno naglašava tako što kaže da svako ko dozvoli imamet onome ko nije Kurejšević porekao Poslanikov, neka su Allahov mir i spas na njega, hadis i uznevjerovao u Allaha. On kaže, "Mi bilježimo preko Muslima od Abdullaha ibn 'Omera da je Allahov Poslanik, neka su Allahov mir i spas na njega, rekao, 'Ova stvar će ostati među Kurejševićima, čak i ako samo dvojica od njih preostanu,' I preko Buharije od Muavi-

-je koji je rekao, 'Čuo sam Allahovog Poslanika, neka su Allahov mir i spas na njega, da kaže, 'Ova stvar će ostati kod Kurejševica. Niko im se neće u tome suprotstaviti, a da ga Allah neće baciti u vatru džehenemsku, sve dok se oni drže vjere.' Ja kažem: Predaja od ibn 'Omera je više opšteg značenja nego predaja od Muavije. Obe ove predaje – premda su u obliku informacije – su vjerodostojne i određene. Ako bi neko dozvolio da vodstvo bude kod drugih pored Kurejševica, to bi bilo poricanje Poslanikovog, sallallahu 'alejhi ve sellem, izvještaja. Ovo je nevjerstvo u slučaju onoga ko takvo nešto dozvoli. Tako da je dokazano da svako ko tvrdi vodstvo i hilafet od drugih pored Kurejševica, nije halifa niti je imam niti osoba koja vlada. Radije, on nema vlast. On, svako ko ga podržava i svako ko odobrava njegovu vlast postaje grijешnik i nepokoran Allahu tako što krši Njegove granice zacrtane na blagoslovljenom jeziku od Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem. (El-Muhalla)

Generalno, ovo pitanje – uslov da je imam od Kurejševica – premda neki sadašnji učenjaci to utišavaju, raniji učenjaci spomenuli su to kao stvar vjerske doktrine koja razdvaja slijedbenike sunneta od novotarskih sekti, kao što je Safarini spomenuo u njegovom pjesničkom djelu "EdDuratul Medije fi 'Ikdil Firkatil Merdije" (Svjetli Biser o Vjervanju Spašene Skupine) u poglavlju o imamet i stvarima vezanim za to:

"Njegovi uslovi su Islam, da bude slobodan čovjek, da ima zdrav sluh, da bude pravedan i učen. U dodatku da bude učen, on mora da bude i Kurejševic, zreo i razuman, i snažan."

Na osnovu svega ovoga, mi kažemo: Mulla 'Omer nije Kurejševic. I ovo je spomenuto u njegovoj biografiji objavljenoj od emirata Talibana na njihovoj zvaničnoj web-stranici. I ovo ima uticaj koji poništava njegov hilafet ako bi on zahtijevao ovu poziciju.

S druge strane, porijeklo šejha Ebu Bekra el-Bedrija es-Samarrija el-Bagdadija ne samo da ide nazad od Kurejševica, već isto tako i do porodice od Poslanika Muhammeda, sallallahu 'alejhi ve sellem. Ovo je poznato, dobro poznato, i potvrđe-

no od specijalista za porijeklo u Iraku i drugim mjestima. Na primjer, porijeklo specijaliste i pisca knjige "Aš'ir el-Irak" (Plemena u Iraku) kaže, - "Pleme Albu Bedri: Njihov vođa u vrijeme pisca bio je Ustaz Se'id el-Bedri. (on je onda spomenuo porijeklo Se'ida njegovom djedu Bedriju, a zatim rekao). Njihovo porijeklo ide nazad do imama Muhammeda el Dževada. Oni žive u Sammari." (Ash'ir al-'Irāq: strana 385) Muhammed el-Dževad je od dobro poznatih Husejnovih članova ehlu-bejta. On je Muhammed el-Dževad ibn Ali er-Rida ibn Musa el-Kadim ibn Džafer es-Sadik ibn Muhammed el Bakir ibn 'Ali Zejn el-'Abidin ibn el-Husajn eš-Šehid ibn 'Ali ibn abi Talib. Umro je 220 h.g.

Ukratko, ova rasprava treba da vam pomogne da razumijete hadis od poslanika, sallallahu 'alejhi ve sellem, : "Ako je bej'a data dvojici halifa onda ubijte drugog od dvojice," i hadis, "Ispunite prisegu ranijem." (Sahih Muslim) I kada ih primjenjujemo na trenutno stanje o kojem se pita, nema sumnje da sada nema osim jedan halifa, a to je šejh Ebu Bekr Ibrahim ibn 'Avad el-Bedri es-Samarri el-Husejni el-Kurejši (hafizehullah). On je imam našeg vremena koji ispunjava uslove i kvalifikacije koje Šerijat zahtijeva, dok je Mulla 'Omer jednom najviše bio bivši vođa jedne od islamskih zemalja. I ako mi pretpostavimo da je Mulla 'Omer još uvijek živ i da kasnije zabludjele izjave nisu njegove, onda je njemu i onim koji su sa njim obaveza da slušaju Halifu i prihvate njegov imamet i da mu se pokore, prema naredbi Allaha i Njegova poslanika, sallallahu 'alejhi ve sellem, za jedinstvom u riječi i redovima i grupisanju na metodologiji od poslanika, sallallahu 'alejhi ve sellem, njegovih ashaba i selefa ovog Ummeta u stvarima imana i sunneta, i pravilima o imamet i hilafetu. Također je obavezno za svakog onoga ko dadne prisegu Mulla 'Omeru i njegovom emirate da zna da je ovu prisegu prevazišla više autorizovana i obaveznija prisega, a to je prisega na vjernost današnjem Halifi. Oni treba da znaju da oni neće biti istinski oslobođeni od krivice spomenute u poslanikovom, sallallahu 'alejhi ve sellem, hadisu, "Onaj ko umre bez prisege na vjernost, umire džahilijetskom smrću," osim sa preuzimanjem ove odgovornosti, tako što će dati prisegu na vjernost

umire džehilijetskom smrću,” osim sa preuzimanjem ove odgovornosti, tako što će dati prisegu na vjernost glavnom imamu. Sve druge prisege su slabašne u poređenju s time, nepotpune u njihovim propisima i svrhama. A oslonac je samo na Allaha.

Ovdje odgovara i odgovoriti onim ljudima koji kažu da za mudžahide iz Horasana i drugih dalekih mjesta nije obaveza dati prisegu na vjernost šejhu Ebu Bekru el-Kurejšiju el-Bagdadiju (hafizehullah). Oni tvrde da ovaj propis i uticaj nije stigao do njih.

Ova tvrdnja također nije ispravna. To je sumnja koju ponavljaju oni koji ne poznaju poslanikov, sallallahu ‘alejhi ve sellem životopis o slanju njegovih delegacija. Oni nisu čitali o islamskim halifama i ranijim vođama i kako su oni riješavali ovu stvar. Ovo postaje jasno tako što se kaže da je dovoljno da vijest o velikoj prisegi stigne do drugih oblasti i grupa. I to onda postaje posebna obaveza za svaku grupu koja ima snagu i uticaj, radi slaganja u fikhskom propisu, “Sve ono što je potrebno da se izvrši obaveza, i samo postaje obavezno. Ako okupljanje oko jednog imama nije moguće osim sa pridruživanjem različitih grupacija njemu, onda ulazak u veće tijelo postaje obaveza za sve ove grupacije. Radi toga, kada je prisega data Ebu Bekru es-Sidiku, u Sekafu od benu Se’ida u Medini, to je bilo dovoljno da učini prisegu obaveznom i za ostatak arapskog Poluotoka, premda njegova snaga i moć još nije stigla do njih.

Radi ovog razloga, kada su se Arapi odmetnuli od Islama i neki udaljeni dijelovi arapskog Poluotoka ostali su van dometa Ebu Bekra es-Sidika, ovo nije bilo opravdanje za njih da napuste poslušnost njemu i prekinu njihovu prisegu njemu. Iz ovih primjera je i priča o gradu Džuvasa. “Nije bilo grada koji se čvršće držao istine (nakon Medine) osim ovog grada, Mekke i Taifa. To je bio prvi grad koji je obavio džumu namaz nakon otpadništva kao što bilježi Buhari od ibn Abbasa. Otpadnici su ih opkolili i zatvorili, čak su spriječavali da i hrana stigne do njih. Tako da su oni teško gladovali sve dok im Allah nije podario spas. Čovjek među njima po imenu ‘Abdullah ibn Hada, a koji je

pripadao plemenu benu Bekr ibn Kilab, izrekao je poeziju nakon što je propatio tešku glad: “Zar neće glasnik dostaviti poruku Ebu Bekru i svoj omladini u Medini? Možete li doći u pomoć plemenitim ljudima koji su opkoljeni, koji sjede u Džuvasi? Njihova krv u svakom planinskom prolazu je poput sunčevih zraka koji oslijepe posmatrača. Mi smo se oslonili na Milostivog i pronašli smo da je strpljenje sa onima koji se oslanjaju na Njega.” (El-Bidaje ven-Nihaje)

A isto tako je dobro poznato onome ko proučava knjige o životopisu, istoriji, i zakonima o imamet, da ako se nekome dadne prisega za hilafet u bilo kojoj zemlji, a zatim pošalje njegove delegacije u druge oblasti i zemlje, onda je to dovoljno da za ljude u tim zemljama postane obaveza da ga slušaju i da njegova naredba treba da se izvrši sa samim pristizanjem njegove delegacije kod njih, čak i ako on ne pošalje vojsku i vojnike sa njima da učine da ljudi pristanu uz njegovu naredbu i natjeraju ih da to urade. Ovo je svakako slučaj u Vilajetu Horasan sa prisustvom velija kojeg je odredio vođa pravovjernih i postavio da tamo vodi brigu o poslovima.

Dokaz za ovo jeste i to da kada je vođa pravovjernih ‘Ali ibn ebi Talib preuzeo Hilafet, on je poslao delegacije u druge oblasti, a među njima je bila i delegacija za Šam, iako on nije imao kontrolu ili vlast nad njima u to vrijeme. I nema sumnje da su oni upali u grijeh podjele i nesloge, tako što njihovom emiru nisu dozvolili da preuzme kontrolu nad njima i sprovede njegovu vlast nad njima. Allah kaže: “Svi se čvrsto Allahova užeta držite i nikako se ne razjedinjujte!” (Kur’an, Alu ‘Imran, 103)

I kada je Jezid ibn Muavija umro, vođa pravovjernih ibn ez-Zubejr, poveo je ljude i data mu je prisega u Mekki. On je poslao njegove delegacije u druge oblasti. Sve druge oblasti su mu se pokorile osim Damaska. Pa svako ko ga nije poslušao ili mu se suprotstavio, izašao je na taj način iz džemata i pobunio se, kao što su učenjaci potvrdili. Ibn Kudame kaže, “‘Abdul-Melik ibn Marvan pobunio se protiv ibn ez-Zubejra i ubio ga, te preuzeo zemlju i njene stanovnike.” (El-Mugni)

Na kraju mi pozivamo ljude iz Horasana da požure da poslušaju naredbu od Allaha i Njegova poslanika, sallallahu 'alejhi ve sellem, da ujedine riječ. Da pristupe redovima, i da daju prisegu na vjernost Halifi muslimana, i da se odvoje od zabludjelih prohtijeva koji ih odvrćaju od ovog dobra i ubacuju sumnje u njihova srca i duše, i da ne budu pomagači naših neprijatelja od krstaša i otpadnika protiv nas, sa napuštanjem pomaganja Hilafeta o kojem je Allahov poslanik, sallallahu 'alejhi ve sellem, donio radosne vijesti.

Danas mi susrećemo krstaški svijet, otpadničke snage i njihove saveznike. I mi ih upozoravamo da ne slijede put onih prije njih:

“Zar nisi čuo da su prvaci sinova Israilovih poslije Musaa svom vjerovjesniku rekli: “Postavi nam vladara da bismo se na Allahovu putu borili!” - “Možda se vi nećete boriti, ako vam borba bude propisana?” - reče on. - “Zašto da se ne borimo na Allahovom putu” - rekoše - “mi koji smo iz zemlje naše prognani i od sinova naših odvojeni?” A kada im borba bi propisana, oni, osim malo njih, zatajiše. A Allah dobro zna one koji su sami prema sebi nepravedni. “Allah vam je odredio Taluta za vladara” - reče im vjerovjesnik njihov. - “Odakle da nam

još on bude vladar kada smo mi preči od njega da vladamo? Njemu ni veliko bogatstvo nije dato” - rekoše oni. - “Allah je njega da vlada vama izabrao” - reče on - “i velikim znanjem i snagom tjelesnom ga obdario, a Allah daje vlast kome On hoće. Allah je neizmjereno dobar i On zna sve.” (Kur'an, El-Bekare, 246-247)

A Allah upućuje na pravi put.

Šejh Šahidullah Šehid (Šejh Makbul), jedan od prvih mudžahida Horosana koji se utrkivao da dadne prisegu Halifi. Molimo Allaha da ga primi među šehide.

